

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem obrońcy skazanego Ł.K. z dnia 7 października 2024 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 października 2023 r., sygn. akt II AKa 150/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt XVI K 87/21, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządził:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

Pismem z dnia 7 października 2024 r. obrońca skazanego Ł.K. zwróciła się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 października 2023 r., sygn. akt II AKa 150/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt XVI K 87/21. Jako podstawę wznowieniową wskazała bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wywołaną faktem, że zarówno w składzie sądu I instancji (SSO X.Y.), jak i w składzie sądu II instancji (SSA X.Y.1 oraz SSA X.Y.2) zasiadali sędziowie powołani

na swoje stanowiska na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3).

Inicjatywa obrońcy nie mogła przynieść oczekiwanego przez nią rezultatu. Należy przypomnieć, że z powołanej w ww. piśmie uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, absolutnie nie wynika, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb, również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31

sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności w ww. piśmie nie wskazano. Nie stwierdzono ich również z urzędu. W kontekście powyższego należy również stwierdzić, że Sąd Najwyższy nie dopatrywał się bezwzględnych przyczyn odwoławczych w sprawach, w których w składach sądu zasiadali ww. sędziowie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2022 r., IV KK 32/21, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2020 r., IV KK 257/20, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2023 r., IV KK 374/23, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2021 r. IV KK 53/20, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2023 r., IV KK 488/23).

Na zakończenie należy także wspomnieć, że słuszne jest stanowisko, zgodnie z którym przepis art. 542 § 4 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. rodzi wiążące domniemanie, iż sprawa, która była rozpoznawana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, została przez ten sąd zbadana również z punktu widzenia ewentualnych uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., co tym samym blokuje możliwość wznowienia z urzędu postępowania (zob. J. Matras [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, komentarz do art. 542, teza 5). W przedmiotowej sprawie toczyło się zaś postępowanie kasacyjne zainicjowane kasacją wywiedzioną przez obrońcę skazanego. Wspomniany środek zaskarżenia został oddalony jako oczywiście bezzasadny postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2024 r., sygn. akt IV KK 72/24.

[WB]

[a.ł]